

Little Hans had a great many friends, but the most devoted friend of all was big Hugh the Miller. Indeed, so devoted was the rich Miller to little Hans, that he would never go by his garden without leaning over the wall and plucking a large nosegay, or a handful of sweet herbs, or filling his pockets with plums and cherries if it was the fruit season.

„Real friends should have everything in common,” the Miller used to say, and little Hans nodded and smiled, and felt very proud of having a friend with such noble ideas.

Sometimes, indeed, the neighbours thought it strange that the rich Miller never gave little Hans anything in return, though he had a hundred sacks of flour stored away in his mill, and six milch cows, and a large flock of woolly sheep; but Hans never troubled his head about these things, and nothing gave him greater pleasure than to listen to all the wonderful things the Miller used to say about the unselfishness of true friendship.

So little Hans worked away in his garden. During the spring, the summer, and the autumn he was very happy, but when the winter came, and he had no fruit or flowers to bring to the market, he suffered a good deal from cold and hunger, and often had to go to bed without any supper but a few dried pears or some hard nuts. In the winter, also, he was extremely lonely, as the Miller never came to see him then.

„There is no good in my going to see little Hans as long as the snow lasts,” the Miller used to say to his wife, „for when people are in trouble they should be left alone, and not be bothered by visitors. That at least is my idea about friendship, and I am sure I am right. So I shall wait till the spring comes, and then I shall pay him a visit, and he will be able to give me a large basket of primroses and that will make him so happy.” ...

„But could we not ask little Hans up here?” said the Miller's youngest son. 'If poor Hans is in trouble I will give him half my porridge, and show him my white rabbits.’

„What a silly boy you are!” cried the Miller; „I really don't know what is the use of sending you to school. You seem not to learn anything. ...”

A kis Hansnak sok jó barátja volt, de a legodaadóbb nagy Hugh, a Molnár volt mind közül. Valóban, nagyon ragaszkodott a gazdag Molnár kicsi Hanshoz, hiszen sosem ment el a kertje mellet anélkül, hogy áthajolt volna a falon és leszakított volna egy csokor virágot, egy marék édes gyógynövényt, vagy teletömködte volna a zsebeit szilvával és cseresznyével, ha épp gyümölcs időszak volt.

„Az igaz barátok mindent megosztanak”-mondogatta mindig a Molnár, a kis Hans pedig helyeslően bólogatott és mosolygott, és nagyon büszke volt, hogy olyan barátja van, akinek ilyen nemes gondolatai vannak.

Néha a szomszédok minden bizonnyal furcsállták, hogy a gazdag Molnár sosem ad Hansnak cserébe semmit, holott száz zsák lisztet tart a malmában, van hat fejős tehene és egy hatalmas, gyapjas birkanyája; de Hans sosem törte ilyen dolgokon a fejét, és semmi sem töltötte el nagyobb örömmel, mint mikor hallgatta azokat a csodálatos dolgokat, amiket a Molnár mondott az önzetlen, igaz barátságokról.

Tehát Hans dolgozott kint a kertjében. Tavasszal, nyáron és ősszel nagyon boldog volt, ám mikor eljött a tél, és nem voltak gyümölcssei és virágai, amiket eladhatott volna, nagy csapást szenvedett a hidegtől és az éhségtől is, és gyakran feküdt le anélkül, hogy néhány megaszalódott körtén vagy kemény mogyorón kívül bármit vacsorázott volna. Télen még hihetetlenül magányos is volt, hiszen a molnár egyszer sem jött őt meglátogatni.

- Nem lenne jó meglátogatnom a kis Hans-t, míg a hó el nem múlik - mondta Molnár a feleségének- Mikor az emberek bajban vannak, egyedül kell őket hagyni, anélkül, hogy látogatók háborgatnák. Ennyit legalább tudok a barátságokról és biztos vagyok az igazam felől. Ezért várok, amíg eljön a tavasz, és akkor meg fogom látogatni, ő pedig tud majd adni nekem egy nagy kosár kankalint, ami őt nagyon boldoggá fogja tenni.

- De miért nem kérdezzük meg most Hans-t?- mondta a Molnár legkisebb fia- Ha szegény Hans bajban van, odaadom neki a zabkásám felét és megmutatom neki a fehér nyulaimat.

- Micsoda ostoba egy fiú vagy te!- kiabálta a Molnár- Tényleg nem tudom, mi értelmű téged iskolába járatni. Úgy tűnik, nem tanulsz te semmit...

Nyíri Kata Luca 7.A